

Arrest

nr. 135 288 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tazjiek van origine te zijn. U bent geboren in de stad Imam Saheb van het gelijknamige district in de provincie Kunduz. Omdat u vervolging vreesde van

uw familie en landgenoten omwille van uw bekering tot het Christendom verliet u Afghanistan in het jaar 1391 (2012) om op 10 oktober 2012 in België asiel aan te vragen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde u op 28 december 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw verklaarde bekering tot het Christendom geen geloof kan worden gehecht. U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar u verklaarde zich op 11 september 2014 voor een tweede keer vluchteling. In uw huidige asielaanvraag herhaalt u uw initiële asielmotieven. U legt geen nieuwe stukken neer ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet met name dat u bij terugkeer naar Afghanistan door uw bekering tot het Christendom vreest gedood te worden door uw familie en derden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mazar-i-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict d.d. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de ‘relatief veilige provincies’. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afgaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mazar-i-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mazar-i-Sharif vestigt.

Gezien de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag kan er vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in de provincie Kunduz kunt vermijden door u in de stad Mazar-i Sharif te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geruime tijd in deze stad woonde: u verbleef in de 17 tot 18 maanden voorafgaand aan uw vertrek naar België in de stad Mazar-i Sharif, waar u als taxichauffeur werkte (CGVS 5/12/2012 p.2,3). Daar u zich vlak voor uw vertrek naar België in Mazar-i Sharif vestigde en u er zich in uw levensonderhoud voorzag, kan aangenomen worden dat u bij terugkeer uw leven opnieuw in deze stad kan opbouwen. In uw verklaringen kan geen tegenindicatie gevonden worden. Op de vraag of u zich bij terugkeer in deze stad kunt vestigen, verwijst u slechts naar uw asielmotieven die bedrieglijk werden bevonden (CGVS 5/12/2012 p.13). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Mazar-i-Sharif. In uw huidige asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen aan die een nieuw licht kunnen werpen op uw mogelijkheid om u in Mazar-i-Sharif te vestigen. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Mazar-i-Sharif te worden beoordeeld.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-i-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Op 12 januari 2011 vroeg verzoeker in België een eerste maal asiel aan omdat hij vervolging vreesde van zijn familie en landgenoten omwille van zijn bekering tot het christendom. Op 28 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering naar het christendom. Verzoeker diende tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep in.

Op 11 september 2014 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Verzoekers huidige aanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag uiteen heeft gezet. Op 13 oktober 2014 werd in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen die thans het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3EVRM en artikel 10 EG-verdrag.

Verzoeker betoogt dat de stad Mazar-i-Sharif door de bestreden beslissing als intern vestigingsalternatief wordt beschouwd zonder na te gaan of verzoeker aldaar een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt aangezien niet onderzocht werd of verzoeker daar een risico loopt omwille van zijn bekering tot het christendom.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.5. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Aan de basis van zijn tweede asielaanvraag herneemt verzoeker immers dezelfde elementen die hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag had aangebracht. Meer bepaald herhaalt verzoeker dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door familie en derden omwille van zijn bekering tot het christendom. De bestreden beslissing stelt dienaangaande ook nog: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet met name dat u bij terugkeer naar Afghanistan door uw bekering tot het Christendom vreest gedood te worden door uw familie en derden.”*

Verzoeker weerlegt dit motief op geen enkele wijze zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen. Met zijn betoog dat de verwerende partij geenszins onderzocht heeft of verzoeker in Mazar-i-Sharif problemen zou ondervinden omwille van zijn geloofsovertuiging gaat verzoeker bovendien volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die verwijzen naar de beslissing genomen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag waarbij werd besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal terecht dat: *“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.*

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict d.d. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te

situëren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mazar-i-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mazar-i-Sharif vestigt.

Gezien de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag kan er vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in de provincie Kunduz kunt vermijden door u in de stad Mazar-i Sharif te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geruime tijd in deze stad woonde: u verbleef in de 17 tot 18 maanden voorafgaand aan uw vertrek naar België in de stad Mazar-i Sharif, waar u als taxichauffeur werkte (CGVS 5/12/2012 p.2,3). Daar u zich vlak voor uw vertrek naar België in Mazar-i Sharif vestigde en u er zich in uw levensonderhoud voorzorg, kan aangenomen worden dat u bij terugkeer uw leven opnieuw in deze stad kan opbouwen. In uw verklaringen kan geen tegenindicatie gevonden worden. Op de vraag of u zich bij terugkeer in deze stad kunt vestigen, verwijst u slechts naar uw asielmotieven die bedrieglijk werden bevonden (CGVS 5/12/2012 p.13). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Mazar-i-Sharif. In uw huidige asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen aan die een nieuw licht kunnen werpen op uw mogelijkheid om u in Mazar-i-Sharif te vestigen. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Mazar-i-Sharif te worden beoordeeld.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-i-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif niet juist of niet langer actueel zou zijn. Evenmin wordt het motief met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt door verzoeker aangevochten zodat ook dit motief in zijn geheel door de Raad wordt overgenomen.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of

eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER